

ELLE KENNEDY

Girl abroad

Vertaald door Roos Griffioen

AMSTERDAM · ANTWERPEN

AUGUSTUS

Hoofdstuk 1

Hij achtervolgt me overal. Ik dacht dat ik hem had afgeschud toen ik door het raam van mijn slaapkamer was geklommen en via het terras van het zwembad weer naar de wasruimte was gelopen. Maar opnieuw word ik geconfronteerd met de blikkere stem van mijn vader, die me informeert over de meest recente steekpartij bij een metrostation in Londen. Via de bluetoothspeaker op het aanrecht gaat hij verder met het verkondigen van de hoge criminaliteitscijfers, vanaf een plek ergens in dit huis.

Maar nee. Ik luister niet. Ik negeer hem terwijl ik kleren uit de droger haal en ze naar mijn kamer breng, waar een behoorlijk groot fort van koffers en dozen het grootste gedeelte van de vloer bedekt. Ik heb wekenlang de tijd gehad om in te pakken. En toch is het me op de een of andere manier gelukt om de meest tijdrovende taken uit te stellen tot mijn taxi naar het vliegveld over een klein uur voor de deur staat.

‘Het aantal misdaden met een mes als wapen is gestegen naar meer dan zesduizend...’

Ik zet de bluetoothspeaker in mijn kamer op mute als mijn vader opnieuw begint. Zodra ik veilig uit dit postcodegebied ben, ga ik contact zoeken met iemand die zijn internetverbinding kan uitschakelen. Hij bezorgt zichzelf zo nog een hartaanval.

Mijn telefoon trilt. Ik verwacht de naam van mijn vader op het schermje te zien, maar het is mijn beste vriendin Eliza, dus zet ik het toestel op de speaker en gooi het op het bed.

‘Sorry dat ik er niet bij kan zijn,’ zegt ze, in plaats van ‘hallo’. ‘We hadden al terug moeten zijn, maar mijn moeder moest zo nodig ruziemaken met de parkeerwachter over een deuk die ze volgens

mij zelf in haar bumper heeft gereden toen ze achteruit tegen de wagen van de tuinarchitect reed, dus we zijn nog steeds niet...'

'Het is niet erg. Echt niet. Totaal geen probleem.'

Ik begin shirts en leggings op te vouwen en stop ze haastig in de afzonderlijke koffer-organisers. Het is een uitzinnige race tegen de klok, waardoor het nog nauwelijks nut heeft de kleren op te vouwen. Inmiddels is het één grote, gekreukte wanhoopsdaad geworden om de veertig kilo aan kleren in mijn uitpuilende koffer te krijgen. Het beeld van een goedgeorganiseerd vertrek dat ik een paar dagen geleden nog had, is ineens verdwenen.

'Maar je gaat me verlaten,' zegt ze met een quasizeurende stem op die droge, onwillige manier van haar. Ze baalt iedere dag van haar leven als ze wakker wordt en beseft dat de wereld nog niet is vergaan. Maar ik behoor tot het selecte groepje mensen in die wereld die ze niet compleet veracht. Het is schattig. 'Ik ga je een heel jaar niet zien. Ik zal je missen.'

Ik barst in lachen uit. 'Dat klonk alsof het je moeite kostte.'

'Dat is ook zo,' verzucht ze. De waarheid is dat Eliza nog nooit in haar hele leven iemand nodig heeft gehad of heeft gemist.

'Toch bedankt voor de moeite.' Ik weet dat dit haar manier is om te laten zien dat ze om me geeft.

Eerlijk gezegd benijd ik haar onafhankelijkheid. Hoe ze met zichzelf op haar gemak is, zich nooit zorgen maakt, niet onzeker is en geen angst kent. Je zou haar op ieder moment op een willekeurige plek op de aardbol neer kunnen zetten; zolang ze ergens een goede kop koffie kan drinken zou ze tevreden zijn.

Mijn telefoon piept om aan te geven dat er nog iemand belt. Ik beloof Eliza terug te bellen voordat ik in het vliegtuig stap en neem het andere gesprek aan zonder naar het schermpje te kijken. Ik verwacht een telefoontje van mijn toekomstige huisgenoten. Vanwege het tijdsverschil en de lange vlucht van Nashville naar Londen is dit waarschijnlijk de laatste kans om ze te spreken voordat ik op de stoep van mijn nieuwe flat sta.

'Hallo?'

'In Londen hebben vrouwen tussen de zestien en negenentwin-

tig een acht keer grotere kans slachtoffer te worden van...'

'Pap, serieus? Heb je met dokter Wu gepraat over je losgeslagen paranoia en verlatingsangst?'

'Luister, kleine meid. Londen kan een gevaarlijke plek zijn voor een jonge vrouw. Ik heb er zes maanden lang gewoond, weet je.'

Ja. Iedereen weet dat. Hij was daar om aan zijn derde album te werken en dat op te nemen bij Abbey Road, wat tegelijk de titel van het elfde album van The Beatles is en de naam die ik tweeëndertig jaar later kreeg.

'Je realiseert je toch wel,' zeg ik terwijl ik met moeite de rits van een andere koffer probeer dicht te krijgen, 'dat Amerika in grote delen van de wereld wordt gezien als een gewelddadige en barbaarse maatschappij, overspoeld door criminaliteit?'

'Dit is iets heel anders dan naar de bioscoop gaan in het centrum van Nashville,' antwoordt hij, mijn argument negerend. 'Londen is een grote internationale stad. Je kan een taxi in stappen en zo van de aardbodem verdwijnen.'

'Ik denk niet dat dokter Wu het een gezond idee zou vinden dat je de serie *Taken* aan het bingen bent voordat je dochter een semester in het buitenland gaat studeren.'

'Abbey.'

'Pap.'

'Je bent negentien. Dat is in Engeland oud genoeg om te mogen drinken. Ik kan er niets aan doen dat ik niet wildenthousiast ben bij het idee van mijn kleine meisje op een ander continent met mensen die ik niet ken, in een of andere nachtclub, waar ze drankjes onder haar neus geduwd krijgt door een stel Engelse klootzakken.'

'In tegenstelling tot Amerikaanse klootzakken.'

'Abbey.'

Nu weet ik dat hij op het randje zit. Mijn vader vloekt nooit in mijn aanwezigheid. Hij drinkt nauwelijks een glas wijn bij het eten als ik erbij ben. Sinds hij is gestopt met zijn tournees toen ik elf jaar oud was, heeft hij zijn uiterste best gedaan om afscheid te nemen van de rocksterpersoonlijkheid Gunner Bly en zichzelf te

transformeren in het perfecte vaderfiguur. Ik denk nog steeds dat hij zich kapot was geschrokken door de foto in de roddelbladen waarop hij om vier uur 's nachts uit een tourbus komt, met een sigaret in zijn mond, een fles Jack Daniel's in zijn ene hand en mij op zijn andere arm. Hij schrok zich dood. Hij was bang dat ik zo'n overspannen, ontaarde dochter van een beroemdheid zou worden die periodes van reality-tv afwisselt met periodes in een afkickkliniek, en na een enorme huilbui bij *The View* alleen nog maar met hem communiceert via de roddelsectie.

Ik hou van mijn vader, maar hij is een emotioneel wrak aan het worden en zijn allesoverheersende regels wegen zwaar op mijn schoulers.

'Pap, hoe graag je ook zou willen dat ik de rest van mijn studietijd opgesloten op mijn slaapkamer zit, ik kan goed voor mezelf zorgen. Het is tijd om de navelstreng door te knippen, pap. Ik ben een grote meid.'

'Je snapt het niet. Ik weet hoe makkelijk een paar drankjes kunnen veranderen in een lijntje coke...'

O, doe me een lol...

'Ja, kunnen we hier een andere keer op terugkomen? Ik heb het een beetje druk.'

Ik hang op zonder op zijn antwoord te wachten. Als ik hem die mogelijkheid geef, zal hij zich zo druk maken dat hij in paniek raakt.

Dat ik me had aangemeld voor dit programma, waardoor ik mijn tweede jaar zou doorbrengen op Pembroke University in Londen, was te danken aan mijn docent Europese geschiedenis. Bovendien was ik op dat moment helemaal weg geweest van *Peaky Blinders*, *The Crown* en *Love Island*. En hoewel mijn cijfers in het eerste jaar uitstekend waren en mijn docenten met plezier mijn aanbevelingsbrieven schreven, geloofde ik geen moment dat ik toegelaten zou worden. Toen ik het mailtje ontving, stond mijn leven compleet op zijn kop. Plotseling moest ik aan mijn overdreven beschermende vader vertellen dat ik niet alleen het huis uit ging, maar dat ik naar een ander land verhuisde.

En nu deze dag eindelijk is aangebroken, gaat hij er niet echt goed mee om.

‘Misschien is er ook een online lesprogramma.’

Ik spring zowat een meter de lucht in van schrik als ik met bergen kleren in mijn armen mijn kast uit kom en hem midden in mijn kamer zie staan.

‘Jezus, pap! Je bent echt veel te stiekem voor een man van jouw leeftijd.’

‘Wat vind je ervan?’ dringt hij aan. ‘Online leren zou goed bij je passen.’

‘Nee, het zou goed bij jóú passen. En vergeet het maar. Het gaat gebeuren. De taxi kan hier ieder moment zijn. Ik heb de eerste maanden huur al naar mijn huisgenoten overgemaakt.’

Nu ik eraan denk, ik heb nog steeds niks van ze gehoord, dus ik pak mijn telefoon en zie dat ik een paar gemiste berichtjes heb van een heel lang telefoonnummer. Daar zal ik even aan moeten wennen.

Lee

Hé mop. Ik kan niet wachten om je te ontmoeten. We hebben je kamer al helemaal klaargemaakt en hebben een paar housewarmingcadeaus voor je waarvan Jackie en Jamie denken dat je ze te gek zal vinden. Ik heb je de routebeschrijving naar de flat gemaïld. Volg niet de aanwijzingen van Google Maps. Die slaan nergens op. Zie je morgen. Of vandaag? Ik hou het niet meer bij. xx

‘En hoezo heb ik nog niet met deze huisgenoten gepraat?’ vraagt pap terwijl de rimpels van bezorgdheid op zijn gezicht steeds dieper worden. ‘We weten helemaal niks van ze. Straks blijkt dat je appartement een opslagloods bij de haven is en word je opgevoerd door een paar mannen die een zak over je hoofd trekken.’

‘O, je bent zo vermoeiend.’

Ik typ snel een antwoord naar Lee en stop mijn telefoon in mijn zak.

‘Ik heb ze op dezelfde website gevonden die Gwen gebruikte toen ze op zoek was naar woonruimte voor haar studie in het buitenland,’ help ik mijn vader herinneren. ‘Iedereen op die website wordt compleet doorgelicht. De universiteit heeft de website zelfs aanbevolen. Het is helemaal legaal en veilig.’

Omdat ik het tijdsverschil maar niet onder de knie krijg, is het nog niet gelukt om te bellen of te videochatten om ons officieel aan elkaar voor te stellen. Alleen maar mails en berichtjes, die meestal worden gestuurd wanneer de ander slaapt. Maar de digitale gesprekken die Lee en ik de afgelopen weken hebben gehad waren veelbelovend. Tot zover lijkt ze aardig. Een laatstejaars, dus een paar jaar ouder dan ik. En er wonen nog twee andere meiden.

‘Ik zou het fijner vinden als ik even met ze kon praten,’ zegt pap. ‘Misschien wat met hun ouders kletsen.’

‘Hun ouders? Serieus? Het gaat hier niet om een nachtje logeren. Dit zijn volwassen mensen.’

Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes, zijn lippen een dunne lijn. ‘Dat geeft me echt geen beter gevoel.’

‘En ik stel voor dat je daar samen met dokter Wu aan gaat werken.’

Ik lach een beetje zelfvoldaan over mijn schouder naar hem, wat hij duidelijk niet op prijs stelt.

Pap gaat op het voeteneind van mijn bed zitten. Hij strijkt met zijn vingers door zijn rommelige haar en krabt aan zijn stoppelbaard. Op dit soort momenten – waarom weet ik niet – herinner ik me hoe vreemd het is om Gunner Bly’s dochter te zijn. Het is een van de belangrijkste redenen waarom ik niet wilde dat mijn huisgenoten zouden weten wie mijn vader is voordat ik bij ze zou wonen. Het maakt alles alleen maar... ingewikkeld.

Mijn hele leven ben ik omringd geweest door mensen die deden alsof ze vrienden met me wilden zijn zodat ze dichter bij hem konden komen. Ik wist nooit wie ik wel en wie ik niet kon vertrouwen. Ik werd continu teleurgesteld door oppervlakkige relaties. Hij nam ons vanuit LA mee naar een ranch in Nashville, om te ontsnappen aan de aandachttrekkers en hielenlikkers en

een rustiger leven te leiden. En het is ook rustiger. Meestal. Zo nu en dan glippen er nog een paar groupies tussendoor. Een fan of iemand die hoopt een eigen carrière te beginnen. Soms is het een ondernemend type, die foto's en roddels wil verkopen aan TMZ.

Ik leerde al op jonge leeftijd dat er overal kuilen vol slangen zijn. Daarom zit ik niet eens op social media. Ik misgun mijn vader zijn neuroses dus niet. Ik zou alleen willen dat hij me een beetje ademruimte gaf terwijl ik me met mijn eigen neuroses bezighou.

'Luister, kleine meid,' zegt hij na een zucht. 'Ik weet dat ik heel lastig ben geweest, maar je moet weten dat ik dit nog nooit heb gedaan. Je bent mijn kind. Het is best eng voor een vader om zijn dochter die aan haar nieuwe leven begint los te laten. Toen ik zo oud was als jij, had ik net een platencontract getekend en was ik iedere avond in een andere stad, waar ik in allerlei problemen verzeild raakte.'

'Zo is mij verteld,' zeg ik droog.

Hij glimlacht en buigt zijn hoofd. 'Dus dan weet je ook dat ik jonge vrouwen heb gezien die op allerlei manieren in de problemen kwamen, zo moederziel alleen in een grote stad.'

'Ja. Ik neem aan dat ik op die manier op deze wereld ben gekomen.'

Hij hoest en fronst zijn wenkbrauwen. 'Zoiets, ja.'

Het is geen geheim dat Nancy een fan was die pap overal achterna liep, tot ze eindelijk zijn hotelkamer had bereikt. Ze waren niet lang samen. De rest is rock-'n-rollgeschiedenis. Vreselijk wispelturig, die groupies.

De waarheid is dat ik me best een of twee jongvolwassen misstappen kan veroorloven. Nog een nadeel aan de dochter zijn van Gunner Bly: het aanhoren van allerlei verhalen over zijn avonturen terwijl ik opgroeide, maar zelf geen enkel avontuur hebben meegemaakt omdat ik vertroeteld en afgeschermd werd in de hermetisch afgesloten ruimte van zijn schuldgevoel en spijt. Ik waardeer het heus wel dat hij alleen maar het beste voor me wil, maar ik ga nu naar de universiteit. Ik zou op zijn minst een beetje

van de baldadige losbandigheid willen ervaren die past bij een meisje van mijn leeftijd.

‘Wat ik probeer te zeggen is dat ik me zorgen over je maak. Dat is alles.’ Hij staat op en steekt zijn hand naar me uit. ‘Je bent zowat het enige in mijn leven dat ik goed heb gedaan.’

‘Ik denk dat *Billboard* en de muur van Grammy’s daar anders over denken.’

‘Die dingen zijn niet eens een fractie van hoe belangrijk het voor me is dat ik je vader ben, hoor je me?’

Zijn ogen worden vochtig, waardoor ik een brok in mijn keel krijg. Als íéts me aan het huilen krijgt, is het wel mijn vader die emotioneel wordt. We zijn allebei watjes wat dat betreft.

‘Ik hou van je,’ zeg ik tegen hem. ‘En het komt echt wel goed. Het betekent veel voor me dat je me hierin steunt, oké? Het is belangrijk.’

‘Beloof me in ieder geval dat je de juiste keuzes zal maken. En onthou dat er na middernacht altijd van alles kan gebeuren.’

‘Ik beloof het.’ Ik geef hem een knuffel en een kus op zijn wang.

‘Je weet dat je altijd naar huis kan komen, toch?’ Hij laat me niet los dus ik hou hem nog vast, want ik weet dat hij dit nodig heeft. ‘Vroeg of laat, overdag of ’s nachts. Je hoeft het maar te zeggen en ik boek een vliegticket voor je.’

‘Dat weet ik.’

‘En als je in wat voor problemen dan ook raakt. Wat het ook is. Als je ergens bent waar je niet wil zijn of je belandt in de gevangenis...’

‘Pap...’

‘Wat het ook is, bel me en ik zal je helpen. Zonder vragen te stellen. We hoeven er nooit over te praten. Dat beloof ik.’

Ik veeg een traan uit mijn oog en smeer die op zijn overhemd. ‘Oké.’

Mijn telefoon pingt. Het is een bericht van de taxichauffeur, die laat weten dat hij voor de deur staat.

Ik zucht nerveus. ‘Tijd om te gaan.’

Goed. Dit gaat echt gebeuren.

Tot nu toe is het enige waar ik aan heb gedacht de vrijheid en het avontuur van het verhuizen naar de andere kant van de oceaan. Plotseling razen angst en onzekerheid door me heen. Wat als ik mijn nieuwe huisgenoten haat? Wat als ze mij haten? Wat als Engels eten smerig is? Wat als iedereen op mijn nieuwe school veel slimmer is dan ik?

De acute neiging om onder mijn bed te kruipen neemt me in de houdgreep.

Alsof mijn vader mijn angsten kan horen rondkolken, springt hij weer terug in zijn ouderrol. Op de een of andere manier is hij nu degene die mij geruststelt.

‘Maak je niet druk,’ zegt hij terwijl hij mijn rugzak over zijn schouder hangt en mijn handbagagekoffer pakt. ‘Je zal ze versteld doen staan.’

Samen leggen we de bagage in de kofferbak van de auto die me naar het vliegveld brengt. Wat er nog in mijn kamer staat, zal naar de flat gestuurd worden. Ik weet niet eens of ik wel ademhaal als pap me een laatste knuffel geeft en een stapel geld in mijn zak duwt.

‘Voor noodgevallen,’ zegt hij. ‘Ik hou van je.’

Het grootste gedeelte van mijn leven voelde deze ranch als een comfortabele gevangenis, bedoeld om me te doen vergeten dat de grenzen ervan me inperkten. Eindelijk ben ik daardoorheen gebroken, maar ik heb mezelf nooit afgevraagd wat ik zou doen op het moment dat ik vrij zou zijn. Het is een grote boze wereld, klaar om me onderuit te halen.

En ik kan niet wachten.

Het is na middernacht lokale tijd als we landen in Londen. De lichtjes van de landingsbaan lijken troebel door het raam vol re-gendruppels en een stem uit de speaker verzoekt ons onze horloges vooruit te zetten.

Na een vlucht van bijna tien uur weet ik niet hoe snel ik uit dit vliegtuig moet zien te komen. Mijn blaas staat op springen

en mijn voeten zijn opgezwollen. Een gekmakend soort onrust overweldigt me terwijl ik in de rij sta, angstig en nerveus, met mijn tassen in mijn hand, klaar om het vliegtuig uit te stappen. De toegangsdeur gaat open en ik haast me door het gangpad naar de terminal en de dichtstbijzijnde wc.

Het is na één uur 's nachts als mijn chauffeur mijn laatste tassen in de kofferbak van een zwarte taxi zet. Ik geef hem Lee's routebeschrijving, maar hij verzekert me dat hij Notting Hill prima weet te vinden.

Mijn lijf denkt nog steeds dat het nog niet eens acht uur 's avonds is als ik met mijn gezicht tegen het raam geplakt de lichten van Londen voorbij zie flitsen.

Ik ben op geen enkele manier een ervaren reiziger, te danken aan een overbeschermende vader die ervan uitgaat dat er op iedere hoek van de straat een moord wordt gepleegd, dus ik ben nog steeds verbaasd als ik plekken zie die er precies zo uitzien als in de film. De architectuur, de bezienswaardigheden. Die rode telefooncellen. Het is bijna onwerkelijk. Ik verslind de stad met mijn ogen en mijn blik schiet om de paar seconden vooruit, waarbij ik mijn adem inhou vanwege het tegemoetkomende verkeer. Maar dan herinner ik me weer dat we aan de andere kant van de weg rijden. De chauffeur grinnikt naar me via de achteruitkijkspiegel.

Oké, meneer. Oké.

Ik besluit me er helemaal aan over te geven en me tijdens de rit naar mijn nieuwe huis te gedragen als een typische Amerikaanse troela die met grote ogen en open mond naar de dubbeldekkers staart en de taxichauffeur domme vragen stelt, alleen maar om zijn accent te horen. Helaas eindigt de rit veel te snel nu er geen files zijn en de auto stopt in een schilderachtige, rustige straat met gepleisterde rijtjeshuizen in pasteltinten.

Langzaam komen we tot stilstand bij een in de kleur *eggshell* gestuukte gevel van een edwardiaans herenhuis met twee verdiepingen. Allebei de woningen hebben een eigen portaal met pilaren, en halfhoge smeedijzeren hekken omringen de kleine voortuintjes vol bloempotten die je doorkruist voordat je via een

klein trapje de voordeur bereikt. Ik voel een nerveuze tinteling omhoogkruipen via mijn voeten als ik op de deur van de linker woning huisnummer 42 zie staan.

Het licht onder het portaal is aan, wachtend op mij.

‘Ik kan maar beter even checken of er iemand wakker is,’ zeg ik, meer tegen mezelf dan tegen de chauffeur als ik mijn hand dwing om de deurklink vast te pakken.

Bij de ramen aan de voorkant schijnt licht door de witte gordijnen. Genoeg bewijs om aan te nemen dat ik word verwacht, maar ik vraag me nu toch af of ik misschien een nachtvlucht had moeten nemen zodat ik op een fatsoenlijk tijdstip aan was gekomen. Door het hele huis wakker te houden maak ik misschien niet zo’n goede eerste indruk.

Daar gaan we dan.

Ik klop eenmaal en hou mijn adem in. Ik heb me tientallen keren voorgesteld hoe dit helemaal verkeerd zou kunnen gaan. Misschien haten we elkaar direct. Ik heb begrepen dat alle huisgenoten een of twee jaar ouder zijn dan ik. Wat als hun geduld met de domme Amerikaanse na een week opdraait?

Ik sta me vreselijk op te winden, maar zie dan binnen iets bewegen. De gordijnen verschuiven een beetje, waarna de deur piepend opengaat.

Tot mijn grote verwarring staat er een slanke Zwarte jongen, gekleed in een losvallende tanktop en een zijden broek met wijde pijpen, op de drempel.

‘Ik dacht al dat je rood haar zou hebben.’ Hij lacht naar me, vrolijk en vriendelijk.

‘Is, eh... Lee thuis?’

‘Soms. Maar ik zit op twee derde van een fles merlot, dus ik kan niks beloven.’

Was dat een antwoord? Ik ben nog steeds stomverbaasd.

‘Ik ben Abbey.’ Ik bijt op mijn lip. ‘Ik zou hier komen wonen.’

‘Natuurlijk kom je hier wonen, mop.’ Hij kijkt over mijn hoofd en knikt naar de taxichauffeur.

‘Sorry dat ik iedereen wakker heb gehouden. Ik had rekening

moeten houden met het tijdverschil bij het boeken van mijn vlucht.'

'Niet iedereen, hoor. Je ontmoet de andere jongens morgen. Die zijn er vanavond niet.'

Ik knipper dommig met mijn ogen. 'Jongens?'

'Jack en Jamie.' Hij doet de deur verder open en trekt me naar binnen. 'We hoeven echt niet wakker te blijven. Je hoort ze rond vier uur wel binnenstommelen. Probeer je oordeel voor je te houden tot ze 's morgens hun geroosterde boterhammetjes hebben gegeten.'

Hij laat de deur op een kier staan voor de chauffeur, die de kofferbak al open heeft gedaan en mijn koffers op de stoep op elkaar stapelt.

Mijn verwarring maakt langzaam plaats voor een verontrustend besef. 'Jij bent Lee?'

'Al sinds ik een baby was.' Hij trekt mijn rugzak van mijn schouder en hangt hem om zijn eigen schouder terwijl hij de houding van een fotomodel aanneemt. 'Ik weet het, in het echt ben ik nog veel indrukwekkender.'

Het interieur van de flat is licht en fris. Een opluchting, gezien het sombere weer. Er is een kleine hal onderaan de trap, dan een smalle gang met de woonkamer aan één kant en de keuken aan het eind. Het is een wirwar van duur uitziend en niet bij elkaar passend modern meubilair, alsof de bladzijdes van een interieurmagazine door elkaar zijn gehusseld en in één huis op een hoop zijn gegoooid.

'Maar Lee is een meisje,' zeg ik met klem.

Hij trekt een wenkbrauw op als hij me aankijkt. 'Laat je niet misleiden door deze perfecte jukbeenderen.'

'Nee, ik bedoel, ik zou samen gaan wonen met meisjes. Is dit het verkeerde huis?'

'Niet als jij Abbey Bly bent.' Hij kijkt me bezorgd aan. Alsof ik zo'n hysterische vrouw ben die in gevecht is met haar winkelkarretje in de rij van de ontbijtgranen in de supermarkt. 'Ik ben Lee Clarke. Welkom in Londen.'